

17. novembra 2020

Naposledy

Keď Katarína splnila všetko, čo žiadala Panna Mária, bola bez starostí a pripravená na odchod. Počas roku 1876 pri každom sviatku opakovala: „Tento sviatok oslavujem naposledy.“ „Tára,“ mysleli si, veď nijako neupadala. 15. augusta ju navštívili Tonkine vnúčatá. Jednej darovala obrázok k 1. sv. prijímaniu. Dievča sa zdráhalo: „Veď idem až na budúci rok!“ „To ja tu už nebudem,“ odpovedala Katarína. Slúžievala na vrátnici a pripravovala balíčky s medailami. 30. októbra povedala sestre Millon: „Zomriem pred začiatkom budúceho roku. Nebudú potrebovať pohrebný voz, aby ma odviezli na cintorín!“ „Žartujete, sestra Katarína!“ „Uvidíte, moja drahá!“

5. novembra bola Katarína ešte schopná ísť do Materského domu na exercície. Sestre Pineau povedala: „To sú moje posledné duchovné cvičenia.“ Navštívila aj svoju rodnú sestru Máriu Lujzu, ktorá mala 82 rokov a už ležala v nemocničke. „Príliš sa šetríš!“ povedala jej Katarína. Ona už vedela, čo je to staroba, čo znamená dvíhať staré kosti každé ráno. Rozprávala sa aj so sestrou Cosnard, s ktorou si rozumela a tá bola teraz pri seminárkach. Hovorila s ňou o seminárskych sestrách. Ľutovala, že niektoré nenosia Zázračnú medailu a že kaplnka na rue du Bac stále nie je prístupná verejnosti. V posledný deň ju prosila: „Zaveďte ma do seminára!“ Naposledy chcela vidieť obrazy, ktoré namaľoval Lecerf ešte v r. 1835. Dlhو na ne hľadela.

Materský dom navštívila ešte 8. decembra, keď jej sestra Dufés chcela urobiť radosť. Pri odchode odtiaľ sa potkla a vyvrtila si ruku. Sestra Dufés sa pýtala, čo sa stalo. Povedala: „Nesiem si svoju kyticu. Panna Mária mi takéto posielala každý rok.“ Na to sestra Chavier zvolala: „Aká škoda, že ste sa tam išli modliť!“ Katarína spokojne odpovedala: „Keď nám Panna Mária posielala utrpenie, dáva nám veľkú milosť!“

Asi v polovici decembra jej už nechutilo jesť. S námahou prijala niekoľko lyžičiek bujónu. Postulantka Cessac, ktorá odchádzala do seminára, sa s ňou prišla rozlúčiť. Katarína jej povedala: „Už odídem do neba.“ Ošetrovala ju sestra Mária, ktorá bola veľmi nedbalá. Často zabudla Kataríne doniesť jedlo. Ona bola spokojná. Sestra Tanguy si to všimla a chcela vedieť, ako to prijíma. Katarína povedala: „Sestra Mária nie je pracovitá.“ Raz sa sestra Mária divila, keď namiesto obvyklej pesničky: „Pred začiatkom budúceho roka...“ počula Katarínu povedať: „Nebudú potrebovať pohrebný voz“. Sestra Mária zvolala: „A čože urobíme s takým veľkým telom?“ Katarína jej povedala. „Bude to tak! Pôjdem bývať k vám do Reuilly.“ Katarína dodala: „A nebudú potrebovať ani stuhy.“ Mala na mysli stuhy, ktoré priväzovali k 4 rohom pohrebného voza a držali ich priatelia zomrelého. Katarína túžila ešte vidieť spovedníka otca Chinchona.

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.